

Phần 39

“**P**eggy”, Bob hét lên từ ngoài sân. “Chúng ta sẽ muộn mất”. Sáng nay không hề muốn đi nhà thờ chút nào, anh sẵn sàng ở nhà nếu Peggy đồng ý.

Tuy nhiên, không cần hỏi anh cũng biết vợ mình sẽ phản đối.

Peggy vội vã lao ra từ cửa sau và ném cho chồng cái nhìn giận dữ. “Em đã cố gắng bảo Hannah đi lễ cùng chúng ta, nhưng cô bé nói không có hứng thú”.

Trong suy nghĩ của Bob, Hannah là người may mắn vì không phải đi lễ nhà thờ. Nhưng chắc chắn là Peggy không muốn nghe điều này, nên Bob tìm cách an ủi vợ. “Gần đây, anh cũng không muốn đi lễ cho lắm, em nhớ không?”.

Peggy gật đầu và ngồi vào ghế sau. “Em không biết hai bác cháu anh có bị làm sao không?”.

“Hai bác cháu á?”. Phần lớn thời gian Bob tránh mặt Hannah, điều đó không phải là quá khó khăn. Hannah làm thêm ngoài giờ bằng công việc rửa bát đĩa ở nhà hàng Pancake Palace. Cô bé hiếm khi về ăn tối và thành thật mà nói, Bob thích như thế hơn. Anh cố hoà hợp với vị khách này của họ. Hai hay ba lần gì đó, anh đã hết sức cố gắng nói chuyện với cô bé, nhưng Hannah như con thỏ sợ sệt, mỗi khi Bob đến gần, cô bé đều lần trốn. Vì vậy Bob không muốn bắt chuyện nữa và anh hy vọng cô bé sẽ sớm đi nơi khác.

Peggy cau mày khi đặt cuốn Kinh thánh vào lòng. “Từ khi Đại tá Samuels gọi điện thoại, cả hai bác cháu anh đều trở nên cáu kỉnh, khó chịu”.

“Em thật là khéo tưởng tượng”, anh ngắt lời.

“Em không hề tưởng tượng nhé”, Peggy khẳng định. “Hannah khó chịu hết như anh, thậm chí còn hơn. Con bé không thể ngủ ngon giấc được. Em biết điều đó vì em nghe thấy tiếng chân con bé đi từ phòng này sang phòng khác suốt cả đêm. Tất nhiên, tình trạng của anh cũng chẳng khá hơn mấy đâu”.

Bob không tranh luận. Đúng là anh bắt đầu ngủ không sâu giấc kể từ sau cuộc nói chuyện với viên chỉ huy cũ. Bob không thể giải thích lí do vì sao mình lại lo lắng đến thế. Với anh, điều đó bí ẩn giống như tình cảm và suy nghĩ của anh với Hannah vậy. Anh đã cố yêu quý cô bé, nhưng tận sâu trong bản năng tự nhiên, anh không hề có một chút tình cảm nào với Hannah. Có thể nó xuất phát từ nỗi khiếp sợ bẩm sinh nào đó, hoặc do bản tính luôn lo lắng của anh. Bob ghét cái cách Hannah cứ bám lấy Peggy và anh không thể nào xoá bỏ ác cảm của con bé đối với anh được. Anh chẳng thể làm được gì để thay đổi mối quan hệ và tình cảm của mình với con bé.

“Đi lễ sẽ giúp Hannah thanh thản hơn nhiều”. Rõ ràng Peggy vẫn rất mong muốn rủ vị khách nhỏ bé cùng đi nhà thờ với họ.

Bob cần nhằn vu vơ. Sự thực là sáng nay anh phải dậy rất sớm. Như Peggy khẳng định, anh không tài nào ngủ ngon được. Thật ra lý giải điều này rất dễ dàng. Anh sợ nếu mình nhắm mắt, cơn ác mộng sẽ trở lại. Bởi nó vốn bất thần xuất hiện không một lời cảnh báo trước, Cuộc sống sẽ thật hoàn hảo nếu ban đêm anh có thể ngủ ngon và mơ những giấc mơ đẹp. Có lẽ với rất nhiều người, điều đó vô cùng giản nhưng Bob lại không thể có được điều tưởng như bình thường ấy. Một cách bất ngờ, anh luôn bị kí ức đưa trở lại cánh rừng nhiệt đới của Việt Nam cùng nỗi kinh hoàng vốn giày vò tâm can anh bao năm Bob không thể chịu đựng được bất cứ chi tiết nào trong giấc mơ ấy. Nhiều năm rồi, anh đã cố gạt những âm thanh kinh hoàng của ngày hôm. Những giọng nói. Những tiếng kêu la. Những tiếng hét. Rồi tiếng khóc gào xé. Rượu chỉ càng làm cho mọi chuyện xấu đi. Thậm chí còn làm những âm thanh khủng khiếp đó vang vọng hơn.

Rồi Bob cai rượu. Mới đầu mọi chuyện thật khủng khiếp. Chìm vào hơi men, anh có thể lãng quên tất cả. Nhưng về sau, việc cai rượu dần trở nên dễ dàng hơn với Bob. Sự vang vọng của những âm thanh quá khứ đang ngày càng yếu đi trong suy nghĩ, trong giấc mơ hàng đêm của Bob. Anh gần như sắp thành công. Thế rồi đột nhiên Maxwell Russel chết ngay tại nhà anh. Và cơn ác mộng lại tái diễn, đầy ám ảnh và nhức nhối, hết như những ngày xưa.

“Cảm ơn em”, Bob lầm bầm không rõ tiếng.

“Anh vừa nói gì cơ?”, Peggy hỏi.

Bob lắc đầu.

Peggy nhìn anh chằm chằm. “Rõ ràng sáng nay tâm trạng anh rất tồi”.

Bob không trả lời vì vợ anh đã nói đúng. Sáng nay Bob thật sự không có lòng dạ nào để đi lễ nhà thờ cả.

“Anh Bob”, Peggy hét lên.

“Sao cơ?”.

“Anh rẽ nhầm rồi”.

Khỉ thật, cô ấy đúng. “Chúng ta bỏ buổi lễ sáng nay nhé?”.

“Lại cả anh nữa?”. Peggy rên rỉ. “Đầu tiên là Hannah và giờ đến lượt anh”.

“Hôm nay anh không muốn đi lễ”.

“Chúng ta sắp tới nơi rồi. Xin anh đừng làm phức tạp thêm vấn đề”.

Không muốn cãi vã với vợ, Bob thở dài và tìm chỗ quay xe, anh lái thẳng về phía đường Briar Patch. Trong vòng năm phút, anh đã đưa được xe vào chỗ trống ở bãi đỗ chật kín của nhà thờ. Tiếng đàn oóc-gan vọng ra từ các cánh cửa đang mở. Ôn Chúa, vì đến muộn nên họ tránh được những cái bắt tay và các cuộc tán gẫu tế nhị với mọi người. Hôm nay Bob không muốn gặp gỡ bất kì ai.

Tất nhiên, đến muộn đồng nghĩa với việc họ không thể kiếm được một chỗ ngồi tử tế ở phía cuối nhà thờ. Những người đến sớm đã ngồi kín năm hàng ghế dài cuối cùng. Anh và Peggy đành ngồi ở một hàng ghế giữa. Thế cũng được, ít ra họ cũng không phải làm thủ tục gập ghế và chào hỏi”.

Cùng với tiếng nhạc, mục sư Flemming bước lên bục giảng, mở cuốn kinh thánh ra. Bob để quên cuốn kinh của mình ở nhà. Peggy lướt ngón tay trên cuốn sách của Matthew, chương Sáu, đoạn tham khảo được ghi trên bảng tin mà chị đã đọc lúc bước vào nhà làm lễ. Bob khoanh tay và nhắm mắt lại. Anh không có ý định lắng nghe. Anh có mặt ở đây là để giữ hoà khí vợ chồng chứ không vì lí do nào khác. Theo anh biết, vị mục sư sẽ nói về số tiền đầy ý nghĩa đóng góp qua trang web.

Rồi Bob chợt ấn tượng với một từ rất đặc biệt. Sự *tha thứ*. Anh mở mắt ra, ngồi ngay ngắn và bắt đầu lắng nghe. Cứ như là mục sư Flemming hiểu những suy nghĩ trong thâm tâm Bob và đã viết ra bài giảng đặc biệt này để dành riêng cho anh. Ý nghĩ đó khiến anh cảm thấy được an ủi.

Đến cuối buổi lễ, giáo đoàn đứng dậy và cùng cất tiếng hát. Thường thì Bob rất thích hát. Anh có chất giọng nam trung ấm áp và đã từng được cân nhắc đến việc tham gia đội hợp xướng của nhà thờ. Tuy nhiên sự tận tâm với nhà hát thành phố đã chiếm phần lớn thời gian rảnh rỗi của anh. Hoặc nhà hát, hoặc đội hợp xướng của nhà thờ. Và Bob đã chọn nhà hát.

Bài hát chấm dứt cũng là lúc buổi lễ kết thúc, các hàng ghế dần thưa người. Vẫn miên man với dòng suy nghĩ, Bob ngồi im trên ghế. “Em sẽ đi nói chuyện với Corrie”, Peggy thông báo, rồi đứng dậy và chạy vội đi. Rõ ràng chị sợ chồng sẽ đòi về ngay nên chị đã đi trước khi Bob có cơ hội bảo vợ cứ làm việc mình muốn. Anh cũng cần ngồi lại để suy nghĩ vài điều.

Thông thường Bob không thích bị bỏ lại một mình trong lúc Peggy gặp gỡ bạn bè, nhưng lúc này, anh thấy dễ chịu với giây phút tự do này.

Anh không biết mình đã ngồi trong nhà thờ được bao lâu. Peggy sẽ tới tìm anh khi nào chị xong việc, Bob đoán thế nên anh cứ ngồi đó và miên man suy nghĩ.

“Chào Bob”. Mục sư Flemming bước đến bên chiếc ghế dài và ngồi xuống cạnh anh.

Bob khá thân thiết với mục sư, anh rất thích đánh gôn cùng ông hàng tuần. Họ hiếm khi nói về Chúa, nên Bob càng thích mục sư hơn. Với anh, lòng trung thành với Chúa là chuyện cá nhân ông ấy.

“Mục sư”. Bob mỉm cười, quay về phía người bạn.

“Con đang nghĩ gì à?”, mục sư hỏi.

Bob lắc đầu. Mục sư đã biết một vài chuyện của Bob. Ông chính là người đã khuyên anh đi gặp Roy McAfee để kể hết mọi chuyện và tìm hướng giải quyết Bob tin mục sư. Khi đó, anh tuyệt vọng và lo sợ như người bị mất trí.

“Có lẽ con cần nói chuyện”. Bob dừng lại hít một hơi thật sâu. “Lúc này Cha đã nói biết *tha thứ* nghĩa là đã về nhà, đúng không?”.

Mục sư Flemming gật đầu. “Điều đó được ghi trong Kinh thánh. Ta đã đọc đi đọc lại nhiều đến nỗi suýt quên mất ý nghĩa thực chất của nó”.

Bob đồng ý. Trong các cuộc gặp mặt của Hội Những người nghiện rượu anh đều cầu nguyện, và chưa bao giờ anh thực sự hiểu ý nghĩa của đoạn nói về sự tha thứ.

“Sáng nay, Cha nói chúng ta chỉ có thể chấp nhận sự tha thứ nếu chúng ta biết tự tha thứ cho bản thân?”.

Đó là những từ gây ấn tượng rất mạnh với Bob.

Vị mục sư lại gật đầu.

“Một số người rất cần được tha thứ”, Bob lầm bầm.

“Ai trong chúng ta ai cũng đều một lần có tội”.

“Nhưng như con nói”, Bob tiếp tục, “nếu có tội mà vẫn tiếp tục làm điều xấu thì một vài người trong chúng ta sẽ chẳng bao giờ được tha thứ phải không ạ? Trong một số trường hợp nhất định, đó là điều không thể.”

Mục sư nói. “Trong những trường hợp ấy, con cứ làm điều mình cho là tốt và không làm hại đến ai thì con sẽ tha thứ cho mình”.

“Nếu làm thế rồi mà cũng vẫn không được thì sao ạ?”, Bob đáp, không giấu nổi nỗi tuyệt vọng trong giọng nói.

“Hãy nhớ những điều khác mà ta cũng từng nhắc tới, Bob ạ. Sự sẵn sàng tha thứ cho người khác liên quan trực tiếp đến sự sẵn sàng tha thứ cho bản thân”.

Đó không phải là điều Bob muốn nghe. Điều này chưa bao giờ xảy đến với anh. Anh chưa bao giờ tự tha thứ cho mình vì những gì đã gây ra trong quá khứ.

Bất chợt nghe có tiếng nói vang lên từ phía cuối nhà thờ Anh quay lại thì thấy Peggy xuất hiện. Chị lưỡng lự khi thấy anh đang nói chuyện với mục sư Flemming. “Cha đã gọi mở cho con điều cần suy nghĩ”, Bob lầm bầm, anh đang rất muốn được thoát khỏi những chuyện này.

Cách duy nhất để tìm ra lối thoát là dựa vào chính bản thân mình. Bob phải chấm dứt việc bị ám ảnh bởi những kí ức. Có thể sau này, chúng sẽ ngủ yên và không hành hạ anh nữa.